

Arrest

nr. 210 776 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 februari 2018 treft de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de eerste bestreden beslissing

Eveneens op 2 februari 2018 treft de verwerende partij een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, geïdentificeerd als:

naam: A.

voornaam : M.

(...)

nationaliteit: Marokko

Gekend in de gevangenis als A.,M. (...)

ALIAS: A.M.(...) K.M. (...) E.K.M (...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

De beslissing tot verwijdering van 02/02/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Betrokkene is gekend onder verschillende aliassen

De betrokkene werd sinds 26/01/2018 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevoering, feit waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

De betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Betrokkene is gekend onder verschillende aliassen

De betrokkene heeft verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten gekregen, hem betekend op 30/11/2012, 24/02/2014 en op 9/06/2016 De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

Betrokkene is onderworpen aan een inreisverbod van 2 jaar, hem betekend op 9/06/2016.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De betrokkene heeft in het formulier hoorrecht ingevuld op 27/04/2016 verklaard een zus in België te hebben. Betrokkene heeft ook vermeld een familie (zus en moeder) in Frankrijk te hebben en een Oom in Nederland te hebben.

Het feit dat de zus van betrokkene in België verblijft en familie in Frankrijk of Nederland verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Daarenboven beperkt EVRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden.

De betrokkene werd sinds 26/01/2018 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevoering, feit waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De voorzitter wijst erop dat de verzoekende partij werd gerepatrieerd op 5 mei 2018. Gevraagd of zij nog een belang meent te kunnen doen gelden in de mate dat haar beroep is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de verzoekende partij zich naar de wijsheid te gedragen.”

2.2. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), quod non in casu.

Het beroep is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op, *“Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van het zorgvuldigheidsbeginsel; schending van de artikelen 6.2, 8 en 14 EVRM en schending van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet”.*

Verzoeker betoogt als volgt na een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht:

“(…) 2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht; schending van de artikelen 6.2, 8 en 14 EVRM; schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

De Staatssecretaris kwam op 2 februari 2018 tot de beslissing dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten en legde hem een inreisverbod op van 3 jaar op grond van artikel 74/11, §1; tweede lid van de wet van 15 december 1980. De Staatssecretaris steunt deze beslissing op vroegere beslissingen tot verwijdering, betekend aan verzoeker op 30/11/12, 24/02/2014 en op 09/06/2016, waarvoor verzoeker geen bewijs levert dat ze werden uitgevoerd, alsook op het feit dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

De Staatssecretaris oordeelt dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden.

Zo zou verzoeker geen officieel verblijfsadres hebben in België en werd hij sinds 26 januari 2018 onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevoering, “waarvoor hij kan veroordeeld worden”. De Staatssecretaris meent dat uit de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In tegenstelling tot wat de Staatssecretaris stelt verbleef verzoeker samen met zijn Belgische vader op een vast adres, namelijk te 2100 X. Verzoeker meent aldus dat hij ten onrechte in het Centrum voor Illegalen werd geplaatst.

Daarnaast is verzoeker tot op heden nog niet veroordeeld voor de inbreuk op de drugwetgeving die hem ten laste wordt gelegd. Het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld, zoals opgenomen in de artikelen 6.2 en 14 van het EVRM, is aldus van toepassing. De Staatssecretaris kan derhalve nog niet oordelen dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde.

Bovendien heeft verzoeker overeenkomstig artikel 40ter het recht om zich te herenigen met zijn Belgische vader. Hiervoor diende verzoeker op 21 februari 2018 een aanvraag in tot gezinshereniging.

Verzoeker voldoet aan de gezinsherenigingsvoorwaarden die artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 stelt:

- Bijdrage in administratieve kosten*
- Bloedverwantschap of aanverwantschap*
- Vanaf 21 jaar moet je ten laste zijn*
- Stabiele en toereikende bestaansmiddelen*
- Voldoende huisvesting*
- Ziekteverzekering*
- Gezinscel*

Tot slot heeft verzoeker op grond van artikel 8 EVRM het recht om te genieten van een familie- of gezinsleven. Verzoeker heeft een Belgische vader en een zus die eveneens in België woont. Verzoeker heeft ook familie (moeder en zus) in Frankrijk en een Oom in Nederland.

Hieromtrent stelt de Staatssecretaris het volgende:

“Het feit dat de zus van betrokkene in België verblijft en familie in Frankrijk of Nederland verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Daarenboven beperkt het EVRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip ‘gezinsleven’ geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden”.

Verder oordeelt de Staatssecretaris dat “in het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde” een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is.

Verzoeker wenst hierbij echter op te merken dat deze motivering een loutere standaard-beslissing betreft, die op geen enkele concrete wijze ingaat op de situatie van verzoeker.

Zo houdt de Staatssecretaris geen rekening met het feit dat verzoeker reeds sinds 2007 in België woont samen met zijn Belgische vader. Verzoeker woont reeds meer dan 10 jaar in België, waardoor zijn centrum van belangen duidelijk in België is gevestigd en er sprake is van lokale verankering. Verzoeker heeft geen banden meer met zijn land van herkomst. Zijn familie is immers in België, Nederland en Frankrijk gevestigd.

Een inreisverbod van 3 jaar zou het voor verzoeker dan ook bijna onmogelijk maken om zijn recht op een familieleven uit te oefenen. Bijgevolg zou een dergelijk inreisverbod voor verzoeker een ernstig en onherstelbaar nadeel met zich meebrengen.

De Staatssecretaris heeft duidelijk nagelaten om een concrete evenredigheidstoets uit te voeren. De motivering in de beslissing houdt namelijk geenszins rekening met de concrete omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt. De Staatssecretaris laat aldus na de impact van het reisverbod van 3 jaar op het leven van verzoeker te onderzoeken en de onderlinge afweging te maken.

Er kan derhalve worden gesteld dat de beslissing d.d. 2 februari 2018 veel te beknopt is in verhouding tot de impact op het leven van verzoeker.

Het moge derhalve duidelijk zijn dat in casu de evenredigheidstoets door de Staatssecretaris niet zorgvuldig is uitgevoerd en dat bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen zijn geschonden.

Dat de Staatssecretaris het recht van verzoeker om te genieten van een familie- en gezinsleven schendt en derhalve artikel 8 EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bijlage 13sexies duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Voor zover verzoeker voorhoudt dat ze bestaat uit een standaardmotivering kan hij geenszins worden bijgetreden, aangezien ze een duidelijke op zijn specifieke zaak betrekking hebbende motivering bevat. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De Raad merkt op dat verzoeker bovendien de motieven die figureren in de bijlage 13sexies inhoudelijk bekritiseert waardoor hij aantoonde dat hij zich erop kan verdedigen. De doelstelling van de formele motiveringsplicht is dan ook bereikt. Een schending hiervan blijkt niet. De inhoudelijke kritiek wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Waar verzoeker opwerpt dat hij samen met zijn vriendin op een vast adres verbleef, dient de Raad op te werpen dat dit betoog geen uitstaans heeft met de bijlage 13sexies, maar wel met de bijlage 13septies. Immers vormt de vaststelling dat verzoeker geen officieel verblijfsadres heeft in België, de grondslag voor de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit houdt in dat aan verzoeker geen termijn werd toegekend om vrijwillig het land te verlaten omdat er een risico op onderduiken bestaat. In dit verband verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.

3.5. In het bestreden inreisverbod wordt vastgesteld *“De betrokkene werd sinds 26/01/2018 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevoering, feit waarvoor hij veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;”*. Dit vormt één van de elementen op grond waarvan een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Verzoeker verwijst naar het vermoeden van onschuld dat is opgenomen in de artikelen 6.2 en 14 EVRM en wijst erop dat hij tot op heden nog niet werd veroordeeld voor de inbreuk op de drugwetgeving die hem ten laste wordt gelegd. De Raad wijst erop dat het inreisverbod een administratieve beslissing vormt op verblijfsrechtelijk vlak die geen uitspraak doet over schuld of onschuld. De verwerende partij beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid om na te gaan of het gevaar voor de openbare orde verantwoordt dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd. In dit verband kan de verwerende partij een eigen onderzoek voeren naar de feiten en het gedrag van verzoeker en de nodige verblijfsrechtelijke maatregelen treffen zelfs indien verzoeker nog niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de drugwetgeving. De Raad kan zich dan ook volledig aansluiten wanneer de verwerende partij in haar nota opmerkt, *“Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd*

veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de verwerende partij geenszins om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388)."

3.6. Inzake de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM werpt verzoeker op dat hij een Belgische vader en een zus heeft die in België wonen. Hij verwijst eveneens naar zijn moeder en zus die in Frankrijk zouden wonen en naar een oom die in Nederland zou verblijven. Verzoeker is meerderjarig. Het bestreden inreisverbod stelt dan ook terecht *"Daarenboven beperkt EVRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden."*

Verzoeker toont in casu niet aan dat de band die hij had met zijn vader en zus in België verder gaan dan louter emotionele banden en dat ze van elkaar afhankelijk waren. Verzoeker werpt op dat hij op 21 februari 2018 een aanvraag gezinshereniging indiende om zijn vader te vervoegen. Hij voegt bij zijn verzoekschrift een brief van de stad Antwerpen opgemaakt op 28 februari 2018 waarin melding wordt gemaakt van een ingediende verblijfsaanvraag en waarin hij wordt verzocht een aantal documenten voor te leggen in het kader van deze verblijfsaanvraag. Tevens voegt hij bij zijn verzoekschrift een huurovereenkomst, opgemaakt op 19 november 2017, waarin gewag gemaakt wordt van K.A. als huurder 1 en A.R. als huurder 2. De Raad merkt vooreerst op dat deze documenten niet werden voorgelegd aan de verwerende partij vooral ze de bestreden beslissing trof. Ze bevinden zich niet in het administratief dossier. De verwerende partij kan dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aangewezen worden op basis hiervan. De voormelde documenten alsook zijn overtuiging dat hij voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet tonen daarenboven ook niet aan dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven met zijn vader zou geleid hebben. De huurovereenkomst vermeldt verzoeker niet en alleszins is het zo dat het eventueel samenwonen van verzoeker met zijn vader op zich niet volstaat om een beschermenswaardig gezinsleven te weerhouden. Verder toont verzoeker ook niet aan dat hij een gezinsleven leidde met zijn familie in Frankrijk en Nederland. Voorts staat het verzoeker vrij om de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen overeenkomstig het gestelde in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen dat het bestreden inreisverbod zijn recht op het uitoefenen van een familieleven *"onmogelijk"* maakt.

3.7. Verzoeker is verder van oordeel dat het inreisverbod geen rekening houdt met zijn concrete omstandigheden en nalaat de impact op zijn leven te onderzoeken en een onderlinge afweging te maken. Verzoeker specificeert dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij reeds meer dan 10 jaar in België woont, *"waardoor zijn centrum van belangen duidelijk in België is gevestigd en er sprake is van een lokale verankering"* en dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst. In de bestreden beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met de omstandigheden die verzoekers geval kenmerken. Zo wordt erop gewezen dat verzoeker verschillende niet uitgevoerde bevelen om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, hem betekend op 30 november 2012, 24 februari 2014 en 9 juni 2016, dat hij bovendien onderworpen is aan een niet uitgevoerd inreisverbod van 2 jaar, hem betekend op 9 juni 2016 en dat hij onder aanhoudingsmandaat staat uit hoofde van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevoorming. De verwerende partij is van oordeel dat aangezien verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden, een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat de verwerende partij zich ondanks deze vaststellingen die zijn zaak kenmerken, dient te onthouden van het opleggen van een inreisverbod of dat het kennelijk onevenredig zou zijn om een inreisverbod van drie jaar te op te leggen, dit om reden dat verzoeker al 10 jaar op illegale wijze in het Rijk verblijft en zich tijdens dit illegaal verblijf in België lokaal zou hebben verankerd. Verzoekers aanvoelen ten slotte dat het bestreden inreisverbod *"veel te beknopt is in verhouding tot de impact op het leven van verzoeker"* kan deze beslissing bezwaarlijk aan het wankelen brengen.

3.8. Ten slotte dient erop te worden gewezen dat verzoeker de schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren, daar deze bepaling geen uitstaans heeft met de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk

Het enig middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA